

Verkondiging bij de tijdelijke professie van Cornelis van Lit en Stefan Ansinger en de eeuwige professie van Stefan Mangnus.

Beste broeders en zusters,

‘Hoeveel volgers heb jij?’, is een volstrekt normale vraag als je actief bent op sociale media. Als volger blijf je op de hoogte wat iemand wil melden over zichzelf of wat hij of zij meldenswaard vindt.

Maar volgeling zijn is nog wat anders dan volger zijn. Volger zijn is een volstrekt vrijblijvende activiteit, maar volgeling zijn, vraagt om commitment. Het kan zelfs een negatieve associatie oproepen van een slaafse volgzzaamheid. En we hebben allemaal voldoende historisch besef dat een slaafse volgzzaamheid gevaarlijk kan zijn.

Toch durft Jezus tegen zijn leerlingen en het volk te zeggen: ‘Wie mijn volgeling wil zijn moet Mij volgen door zichzelf te verloochenen en zijn kruis op te nemen.’

Jezus brengt het volgeling van hem zijn in verband met het jezelf verloochenen. En als er iets tegen de stroom van deze tijd ingaat is het jezelf verloochenen. Onze westerse cultuur is doordrenkt van individualisme. Het ‘ik’ en ‘jezelf’ nemen een centrale plaats in. Dit hoeft overigens niet alleen negatief geduid te worden. Het biedt vele mensen kansen die ze vroeger niet gehad zouden hebben om zich bijvoorbeeld te ontworstelen aan mogelijke sociale druk die er toe zou kunnen leiden dat mensen keuzes maken die niet passen bij zichzelf.

Het verloochenen in de context van Jezus is echter een alternatieve mogelijkheid om in het leven te staan. In de kern komt het erop neer dat je, zoals Paulus dat noemt, ‘instrument van God wordt’. Dat wil zeggen dat de manier waarop je leeft en hoe je in het leven staat een uitdrukking is van Gods geest. En dit betekent geen ontkenning van jezelf. Want de persoon die je bent, blijft in een belangrijke mate bepaald door je DNA en hoe je als mens gevormd bent in je sociale omgeving: het gezin waaruit je komt, de buurt waarin je opgroeide, de school waarop je bent geweest. Het maakt je tot die unieke mens die je bent, met je eigen talenten en beperkingen. Het vormt bij wijze van spreken het vat dat je kunt laten volstromen met Gods geest.

Het afleggen van professie in een religieuze orde en in ons geval bij de dominicanen, is een bijzondere vorm van jezelf verloochenen. Het begint ermee dat je meent hiertoe geroepen te zijn.

Kenmerkend voor de vormgeving van het religieuze leven zijn de drie evangelische raden. De gelofte van gehoorzaamheid is per definitie een verwerping van het principe van ‘mijn wil geschiedde.’ Het comfortabele kleed van het ‘je eigen wil’ willen doen, leg je af ten gunste van de collectiviteit, de gemeenschap van de dominicanen, en wel op een dusdanige manier dat dit onze missie – het verkondigen van het evangelie van Jezus Christus en het zorg hebben voor het heil van de zielen – ten goede komt. Dominicaans gemeenschapsleven zal falen wanneer de gezamenlijke binding aan elkaar en aan ons apostolaat niet meer centraal staat. Te veel individualisme ondergraaft het fundament van het religieuze gemeenschapsleven. Het is niet voor niets dat door de laatste generale kapittels het belang wordt benadrukt van het communiteitsproject.

Ook het leven zonder eigen bezit, staat in het teken van jezelf verloochenen. Het is een natuurlijke neiging van iedere mens om bezit te vergaren. Het geeft je immers bestaanszekerheid. Als religieus laat je dat los. De zekerheid dat aan je basisbehoeften tegemoet kan worden gekomen, leg je bij de totaliteit van de gemeenschap neer en niet meer alleen bij jezelf. Tegelijkertijd valt in onze samenleving niet meer te ontkomen aan een eigen bankrekeningnummer en enige mogelijkheid om zelfstandig over geld te beschikken, maar dit is niet vanzelfsprekend als religieus. Voor een religieus is het gepast om bewust met materie en geld om te gaan. En bewust betekent sober en ook telkens rekening houdend met ons leefmilieu.

Jezelf verloochenen in religieuze zin is ook de keuze vóór de gemeenschap en het afzien van een exclusieve relatie. Dit stelt hoge eisen aan het gemeenschapsleven. De gemeenschap dient namelijk een plek te zijn waar je niet naast elkaar leeft, maar echt samen leeft. Een plek waar jij je thuis voelt door van binnenuit betrokken te zijn op elkaar. Daar waar gemeenschapsleden te vaak hun heil zoeken buiten de gemeenschap om, kan wijzen op een gebrek aan kwaliteit van het gemeenschapsleven of aan commitment.

Nu lijkt de weg van het volgen van Jezus door jezelf te verloochenen vooral een opgave en lijkt daarmee een enorme zwaarte te krijgen. Jezus zegt bovendien nog dat jij je kruis op moet nemen. En dat kruis komen we geregeld tegen. Het volgen van Jezus is geen gemakkelijk pad. Je komt jezelf immers voortdurend tegen en daarmee je eigen gebrokenheid. De keuze voor het religieuze leven, kan niet gebaseerd zijn op een vlucht van jezelf want juist als religieus kom je jezelf tegen. Wie zien die worsteling ook bij Petrus wanneer Jezus tegen hem zegt dat hij zich meer laat leiden door menselijke overwegingen dan door Gods wil. En we zien het in de brief van Jacobus. Als mens kun je wel zeggen dat je gelooft, maar het moet ook blijken uit je daden. Dit is een voortdurend leerproces waarin jij jezelf als mens met je eigen zwakten tegen komt. Onze ordesstichting Dominicus heeft niet voor niets gezegd dat je als dominicaan ook zorg moet willen dragen voor je eigen heil. Het betekent een constante wil om aan jezelf te willen werken. Of zoals dat tegenwoordig modieus wordt uitgedrukt: 'te werken aan een betere versie van jezelf.'

Gelukkig verkeren we in een deel van de wereld waarin je niet – al of niet met een schijnproces - gedood wordt, gekruisigd wordt, vanwege je geloofsopvattingen zoals Jezus dat wel heeft moeten ondervinden. Maar we kennen allemaal de verhalen van onze dominicaanse broeders en zusters in Irak en de broeders die bijvoorbeeld in Pakistan moeten werken waar een gevaarlijke blasfemiewet bestaat.

Tegenover al deze zware woorden staat de vreugde van het evangelie. Volgeling zijn van Jezus betekent vooral ook bevrijd worden. Of zoals we in psalm 116 gezongen hebben: 'Thans wandel ik vrij voor Gods aanschijn in het land waar de levenden zijn.' Het is de vrijheid die je mag ervaren door te kiezen voor een bepaalde gebondenheid. En vanuit deze vrijheid mogen we bijdragen aan het heil van de zielen, aan de heling van de gebrokenheid van mensen en van deze wereld.

Dat het zo moge zijn.

René Dinklo OP

